

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 505/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. K., S., zastúpeného advokátom Mgr. F. P., B., vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Obdo V 60/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. K. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2010 doručená sťažnosť Ing. I. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Obdo V 60/2008. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. októbra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe konkurznej prihlášky sa sťažovateľ stal 25. januára 2002 veriteľom úpadcu v konkurznej veci vedenej Krajským súdom v Bratislave

(ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 K 246/01. Na prieskumnom pojednávaní správca konkurznej podstaty poprel sťažovateľom prihlásenú pohľadávku, v dôsledku čoho sťažovateľ podal incidenčnú žalobu. Aj samotný sťažovateľ v rámci konkurzného konania poprel pohľadávku iného veriteľa (M., a. s.–ďalej len „žalovaná“) a aj v tejto veci podal incidenčnú žalobu vedenú krajským súdom pod sp. zn. 45 Cbi 157/02. Práve tejto žaloby sa sťažnosť týka. Sťažovateľ v písomnom vyjadrení z 29. decembra 2004 zdôraznil, že napáda spôsob, akým žalovaná pohľadávku nadobudla. Nadobudla ju totiž zmluvou o postúpení pohľadávok z 10. apríla 2001 (ešte pred vyhlásením konkurzu), avšak v rozpore s dohodou uzavretou medzi pôvodným dlžníkom (terajším úpadcom v konkurznej veci) a pôvodným veriteľom (P., a. s.). Išlo preto o právny úkon, ktorý bol v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. Podľa názoru sťažovateľa je neprípustné, aby všeobecný súd prehliadol tento stav a prejudiciálne sa s ním v rámci incidenčnej žaloby nevyšporiadal a napokon rozhodol tak, ako keby pohľadávka bola postúpená zákonným spôsobom. Právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu potvrdilo nezákonný stav, ktorým sa v celom priebehu konania nikto nezaoberal. Nezákonným postupom získala žalovaná zákonné postavenie účastníka konkurzu a nadobudla práva, ktoré jej nepatria, ako aj majetok, ktorého nie je vlastníčkou. Takéto rozhodnutie poškodzuje práva ostatných veriteľov. Všeobecný súd vo veci spôsobu postúpenia pohľadávky nevykonal žiadne dôkazy a tým spôsobil, že sa sťažovateľ k dôkazom nemohol vyjadriť, hoci mali pre vec zásadný význam. Uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo V 60/2008-151 bolo sťažovateľovi doručené 16. augusta 2010, keď sa stalo aj právoplatným. Za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy považuje sťažovateľ skutočnosť, že všeobecné súdy tak v odvolacom, ako aj v dovolacom konaní prehliadali nezákonnosť spôsobu nadobudnutia pohľadávky žalovanou, v dôsledku čoho sa nikto touto rozhodujúcou skutočnosťou ani nezaoberal.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Obdo V 60/2008 s tým, aby uznesenie z 24. júna 2010 bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Žiada tiež priznať náhradu trov konania.

Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo V 60/2008-151 z 24. júna 2010 vyplýva, že ním bolo dovolanie žalobcu vo štvrtom rade T., s. r. o., odmietnuté. Tomu predchádzal rozsudok krajského súdu č. k. 45 Cbi 157/2002-89 zo 7. júna 2007, ktorým bola žaloba sťažovateľa ako žalobcu v treťom rade, ako aj ďalších troch žalobcov (B., s. r. o., ako žalobca v prvom rade, V., s. r. o., ako žalobca v druhom rade a T., s. r. o., ako žalobca vo štvrtom rade) proti žalovanej o určenie neexistencie pohľadávky zamietnutá. Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca vo štvrtom rade a na základe tohto odvolania rozsudkom najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) č. k. 4 Obo 180/2007-117 z 26. februára 2008 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Podľa názoru najvyššieho súdu podané dovolanie bolo treba považovať za neprípustné, keďže jeho prípustnosť nevyplývala ani z ustanovenia § 238, ale ani z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jadrom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s dovolacím uznesením najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažovateľa považovať za zjavne neoprávnenú osobu na podanie sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu. Sťažovateľ totiž dovolanie vôbec nepodal, a preto napadnutým uznesením najvyššieho súdu sa rozhodovalo o mimoriadnom opravnom prostriedku iného subjektu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ bol pasívny už aj v skoršej fáze konania, pretože nepodal ani odvolanie proti rozsudku krajského súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010